

pas produit tel qu'il s'est réalisé, appliquant ainsi la théorie de l'équivalence des conditions (ou le test de la « *condition sine qua non* »), comme en matière de responsabilité extracontractuelle.

Dans l'arrêt attaqué du 19 mai 2014, la cour d'appel de Bruxelles avait débouté la victime de la résiliation fautive du contrat (relatif à un terminal naval) de sa demande de dommages-intérêts. Les juges avaient considéré qu'elle ne démontrait pas que sans cette résiliation abrupte elle aurait « pour l'ultime échéance convenue, livré un terminal conforme, voire aurait eu de sérieuses chances d'y parvenir », et qu'elle n'était donc « pas fondée à réclamer une indemnité pour la perte du profit ou la perte d'une chance certaine de percevoir le profit contractuellement prévu en cas de parfaite et complète exécution du terminal naval ».

La Cour de cassation casse l'arrêt en indiquant que la preuve de la causalité n'impose pas au demandeur d'établir que, sans la résiliation fautive du contrat, il aurait lui-même exécuté ses obligations contractuelles jusqu'à son terme. En matière extracontractuelle déjà (transposable en matière contractuelle), la Cour de cassation avait décidé que le juge doit reconstituer ce qui se serait produit si la faute n'avait pas été commise, mais ne doit pas pour autant modifier les circonstances dans lesquelles le dommage est survenu et imaginer d'autres circonstances possibles. Il faut donc évaluer ce qui se serait passé sans la faute, toutes choses demeurant égales par ailleurs. Cet exercice, relativement simple lorsque le dommage se réalise instantanément avec la faute, l'est moins lorsque le dommage invoqué se situe dans le futur.

Hof van Cassatie 7 april 2017

Zaak: C.16.0311.N

BIJZONDERE OVEREENKOMSTEN

Koop – Verkoop – Verplichtingen verkoper – Vrijwaring voor gebreken van de zaak – Exoneratie professionele verkoper

CONTRATS SPÉCIAUX

Achat – Vente – Obligations du vendeur – Garantie des vices cachés – Exonération du vendeur professionnel

In een arrest van het Hof van Cassatie van 7 april 2017 (C.16.0311.N) werd de vaststaande rechtspraak herhaald dat de verkoper die een fabrikant of gespecialiseerde verkoper is, wordt vermoed het verborgen gebrek te hebben gekend en zich aldus voor de vrijwaring voor verborgen gebreken (art. 1641 BW) niet kan exonereren, tenzij hij bewijst dat het gebrek onmogelijk kon worden opgespoord. Interessant is dat het arrest verduidelijkt dat deze resultaatsverbintenis om het gebrek op te sporen niet rust op elke professionele verkoper. Niet elke professionele verkoper is immers noodzakelijk een fabrikant of gespecialiseerde verkoper. Het

onderscheid moet de feitenrechter bepalen met als onderscheidingscriterium de specialisatiegraad en de technische competenties van de verkoper in kwestie.

Het Hof van Cassatie vernietigt een tussenarrest en een eindarrest van het hof van beroep van Antwerpen (van 3 juni 2013 en 25 januari 2016). Het hof van beroep had geoordeeld dat een verkoper van een tweedehandsstraatveegmachine zich niet kon beroepen op een exoneratiebeding uit zijn verkoopsvoorwaarden omdat hij een professionele verkoper was (garage-uitbater en verkoper van vrachtwagens) en hij niet het bewijs leverde dat het gebrek absoluut onnaspeurbaar was. Door aldus de resultaatsverbintenis om de zaak zonder gebrek te leveren en om alle maatregelen te nemen om alle mogelijke gebreken op te sporen, van toepassing te achten op elke professionele verkoper, verantwoordden de appelrechters hun beslissing niet naar recht.

Hof van Cassatie 13 oktober 2017

Zaak: C.17.0120.N

RECHTSPLEGING

Inleiding van de zaak – Dagvaardingsexploot – Invoordering onbetwiste geldschulden – Uitgaven en kosten

PROCÉDURE JUDICIAIRE

Introduction de l'affaire – Exploit de citation – Principe – Dettes non contestées – Dépens

Op 2 juli 2016 trad de nieuwe buitengerechtelijke invorderingsprocedure voor onbetwiste geldschulden in werking (art. 1394/20 *et seq.* Ger.W.). Een aantal rechtbanken oordeelden dat als een schuldvordering onder de toepassingsvoorwaarden van de nieuwe procedure valt, de schuldeiser deze nieuwe weg moet volgen, en niet de klassieke gerechtelijke invorderingsprocedure. Zo had de rechtbank van koophandel van Gent, afdeling Kortrijk, in een verstekvonnis van 27 oktober 2016 een invordering weliswaar gegrond verklaard, maar toch de eiser veroordeeld in de kosten, omdat hij geen gebruik had gemaakt van de procedure voor de buitengerechtelijke invordering van onbetwiste geldschulden. De rechtbank wees erop dat de dagvaarding zelf aangaf dat het ging om een niet-betwiste, vaststaande en opeisbare geldschuld en verwees naar de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever om de rechtbank van koophandel te ontheffen van taken die niets te maken hebben met haar kerntaak, om te besluiten dat er nodeloze kosten waren gemaakt, zoals de kosten van dagvaarding. In een arrest van 13 oktober 2017 (C.17.0120.N) vernietigt het Hof van Cassatie de tenlastelegging van de gedingkosten aan de eiser. Uit de parlementaire voorbereiding en uit de tekst van artikel 1394/20 Gerechtelijk Wetboek blijkt dat de procedure van invordering van onbetwiste geldschulden facultatief is en dat een schuldeiser de mogelijkheid behoudt om de geldschulden in te vorderen via een gewone gerechtelijke procedure, aldus het Hof. Boven-